

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 237/07-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť M. Š., D., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., Advokátska kancelária, D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 25/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 25/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Dolný Kubín p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 25/2004 konať bez zbytočných prietáhov.

3. M. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Dolný Kubín p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Dolný Kubín j e p o v i n n ý uhradiť M. Š. trovy konania v sume 12 592 Sk (slovom dvanásťtisícpäťstodevät'desiatdva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu, a to sumu 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) M. Š. a sumu 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. N., Advokátska kancelária, D.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti M. Š. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2007 doručená s'ťažnosť M. Š., D. (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 25/2004.

Po prijatí s'ťažnosti uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 237/07-9 na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 13. septembra 2007 predsedníčku okresného súdu, aby sa k s'ťažnosti vyjadrila a aby ústavnému súdu zaslala súdny spis.

Ústavný súd vyzval na vyjadrenie aj JUDr. B. S., Advokátska kancelária, D., právnu zástupkyňu s'ťažovateľa. Po neúspešných pokusoch o doručenie tejto výzvy s'ťažovateľ doručil elektronickou poštou 8. októbra 2007 ústavnému súdu oznámenie, že JUDr. S. sa stala sudkyňou a že jeho novým právnym zástupcom je advokát JUDr. P. N. Na základe telefonickej výzvy z 15. októbra 2007 nový právny zástupca doručil 24. októbra 2007

ústavnému súdu splnomocnenie sťažovateľa na zastupovanie v konaní o podanej ústavnej sťažnosti.

Predsedníčka okresného súdu doručila ústavnému súdu 28. septembra 2007 vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti spolu s požadovaným súdnym spisom. Vo vyjadrení podala stručný prehľad procesných úkonov okresného súdu a účastníkov konania. Zároveň konštatovala, že *„vo veci sa priebežne vybavovali úkony s výnimkou obdobia od 12. 1. 2005 do 20. 2. 2006, čo bolo zapríčinené tým, že sa zmenil zákonný sudca, ktorému boli do senátu pridelené ďalšie veci a ktoré musel naštudovať, aby mohol vo všetkých plynulo konať“*. V závere svojho vyjadrenia oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Právny zástupca sťažovateľa doručil ústavnému súdu svoje stanovisko 5. decembra 2007. Vyjadril v ňom nesúhlas s tvrdením okresného súdu, že s výnimkou obdobia od 12. januára 2005 do 20. februára 2006 sa priebežne vybavovali veci. Právny zástupca sťažovateľa uviedol, že *„sťažovateľ sa totiž domnieva, že súd svojím postupom nepostupoval tak, aby odstránil právnu neistotu účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa obrátil na súd“*. Zdôraznil, že sťažovateľ je od podania žaloby bez svojej viny v stave právnej neistoty, *„navyše, keď sa jedná o spor týkajúci sa vlastníckeho práva, ktoré je v ústave chránené. Sťažovateľovi nemôže byť na ťarchu tá skutočnosť, že došlo k prerozdeleniu spisu a prípadne ani to, že súd nemá požadovaný počet sudcov. Je totiž vecou štátu, ktorý je v tomto prípade reprezentovaný konkrétnym súdom, aby zabezpečil ochranu subjektívnych práv účastníkov“*. V závere svojho vyjadrenia právny zástupca uviedol, že sťažovateľ trvá na svojej sťažnosti a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosc možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná pre rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Predmetom posudzovaného konania je návrh sťažovateľa, ktorým sa domáha, aby mu okresný súd prikázal do vlastníctva stavby nachádzajúce sa na pozemku v jeho vlastníctve. Občianskoprávne spory, ktorých cieľom je usporiadanie vlastníckeho práva k stavbám realizovaným na cudzom pozemku, môžu za určitých okolností viesť ku vzniku zložitej dôkaznej situácie. Táto môže byť daná jednak problémami pri zisťovaní vlastníka predmetných nehnuteľností, ale môže vyplynúť aj z potreby objasnenia skutočného stavu veci do tej miery, aby konajúci súd zohľadnil predovšetkým kritériá účelnosti, hospodárnosti a efektívnosti pri výbere niektorej z troch alternatív, ktoré ponúka na riešenie § 135c zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“).

Vlastníctvo nehnuteľností, ktoré sťažovateľ navrhol v posudzovanom konaní prikázať do svojho vlastníctva, ani vlastníctvo sťažovateľa k pozemku, na ktorom sa realizované stavby nachádzajú, nie sú sporné. Vzhľadom na to, že odporca v predmetnom konaní užíval sťažovateľov pozemok na základe nájomnej zmluvy uzavretej na dobu určitú, ústavný súd poukazujúc na znenie § 135c Občianskeho zákonníka konštatuje, že úlohou okresného súdu v procese dokazovania je v prvom rade objasnenie, či stavby, resp. stavebné úpravy realizované na sťažovateľovom pozemku odporcom boli neoprávnené. Až následne okresný súd so zreteľom na formuláciu žalobného návrhu sťažovateľa zhodnotí, ktorá z dvoch alternatív zakotvených v § 135c ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka bude v predmetnom spore aplikovateľná.

Ústavný súd tak predmetné konanie vedené okresným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta zbytočné prietahy, hodnotí ako konanie, ktoré po právnej a skutkovej stránke vykazuje istý stupeň zložitosti.

Pri posudzovaní druhého kritéria používaného na hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v konaní ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa, resp. jeho právnej zástupkyne neprispelo zásadným spôsobom k celkovej dĺžke konania. Sťažovateľ spôsobil isté predĺženie konania nezaplatením súdneho poplatku, v dôsledku čoho musel okresný súd ustanoviť znalca na určenie ceny sporných nehnuteľností. Z predloženého

súdneho spisu ústavný súd tiež zistil, že z dôvodu ospravedlnenej neúčasti právnej zástupkyne sťažovateľa nemohol okresný súd meritórne rozhodnúť na pojednávaní 11. apríla 2007 a na žiadosť sťažovateľa okresný súd preložil pojednávanie z 24. septembra 2007 na 24. október 2007. Vo všetkých ostatných prípadoch sťažovateľ i jeho právna zástupkyňa reagovali na výzvy konajúceho súdu včas.

Sťažovateľ využíval prostriedky nápravy, ktoré mu na odstránenie stavu právnej neistoty v súdnom konaní právny poriadok priznáva. Sťažnosť na prietahy v konaní adresoval okresnému súdu 10. júna 2004 a 22. augusta 2006. Prvá sťažnosť bola zhodnotená ako nedôvodná, v odpovedi na druhú sťažnosť predseda okresného súdu konštatoval „*vznik určitých prietahov v období marec až december 2005*“.

Pri posudzovaní tretieho kritéria relevantného pre skúmanie prípadného výskytu zbytočných prietahov v konaní sa ústavný súd sústredil v prvom rade na zisťovanie, či sa v postupe okresného súdu vyskytli obdobia nečinnosti.

Za najdlhšie obdobie nečinnosti možno považovať obdobie od 12. januára 2005, keď okresný súd doručil odporcovi v konaní žalobný návrh sťažovateľa na vyjadrenie, do 20. februára 2006, keď sa uskutočnilo prvé pojednávanie. V tomto období okresný súd iba rešpektujúc § 372k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) sťažovateľovi oznámil, že pojednávanie bude nariadené v priebehu druhého polroka 2005. Vzhľadom na to, že pojednávanie okresný súd v druhom polroku 2005 nenariadil, nepovažoval ústavný súd tento procesný úkon za taký, ktorý zbavuje okresný súd zodpovednosti za viac ako 13 mesiacov trvajúcu nečinnosť v konaní.

V postupe okresného súdu ústavný súd zistil aj kratšie obdobia nečinnosti, ktoré však v konečnom dôsledku mali vplyv na to, že konanie nie je právoplatne skončené ani po takmer štyroch rokoch od jeho začatia.

Išlo o obdobie od 11. februára 2004, keď sťažovateľ osobne informoval okresný súd, že nemôže predložiť doklad o cene predmetu konania, do 10. augusta 2004, keď okresný súd uznesením uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého

dokazovania. V uvedenom období možno okresnému súdu pričítať zodpovednosť za 5 mesiacov trvajúcu nečinnosť, pretože súdny spis sa nachádzal 1 mesiac na Krajskom súde v Žiline v dôsledku rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní.

Ďalšie obdobie kratšej nečinnosti okresného súdu predstavoval časový úsek od 13. marca 2006, keď bola Obvodnému úradu D. doručená žiadosť o zapožičanie spisov týkajúcich sa stavebného konania, do 24. októbra 2006, keď okresný súd nariadil pojednávane na 4. december 2006 (viac ako 7 mesiacov). V tomto období si síce okresný súd 16. júna 2006 vyžiadal súdny spis vedený pod sp. zn. 7 C 455/2000, ani tento úkon však ústavný súd nehodnotil ako zbavujúci žalovaný súd zodpovednosti za nečinnosť. Okresnému súdu nič nebránilo vyžiadať si spis skôr, keďže potreba oboznámenia sa s jeho obsahom vyplynula z vyjadrenia odporcu doručeného okresnému súdu 3. marca 2006.

Napokon za kratšie obdobie nečinnosti žalovaného súdu ústavný súd považoval aj obdobie od doručenia vyjadrenia sťažovateľa 2. mája 2007 do 31. júla 2007, keď okresný súd nariadil pojednávanie na 12. september 2007 (takmer 3 mesiace).

Ústavný súd tak z predloženého súdneho spisu zistil, že okresný súd sa na dĺžke posudzovaného konania podieľal nečinnosťou v celkovom trvaní 2 roky a 4 mesiace.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že k zbytočným prietahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa obrátil na súd (II. ÚS 64/99). To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48 ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (I. ÚS 17/99, II. ÚS 33/99). Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je teda organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Takáto povinnosť je konkretizovaná jednak v § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, jednak v § 100 OSP, podľa ktorého akonáhle

sa konanie začalo, postupuje v ňom súd bez ďalších návrhov tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, a napokon v § 114 ods. 1 OSP, podľa ktorého predseda senátu pripraví konanie tak, aby bolo možné rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní. Nerešpektovanie týchto ustanovení OSP môže v okolnostiach konkrétneho súdneho konania znamenať neefektívny a nesústreďený postup konajúceho súdu, a tým aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Za nesústreďený a neefektívny možno podľa ústavného súdu označiť postup okresného súdu pri zapožičiavaní spisu týkajúceho sa stavebného konania, ktorého predmetom boli sporné nehnuteľnosti. Okresný súd žiadosť najprv adresoval Okresnému úradu D., odboru životného prostredia, ktorý v čase doručovania tejto žiadosti (február 2006) už neexistoval. Po oznámení Obvodného úradu životného prostredia D., že požadovaný spis sa v jeho archíve nenachádza, doručil okresný súd rovnakú žiadosť Obvodnému úradu D.. Aj ten však oznámil, že spisy v stavebných veciach boli delimitované príslušným obciam. Ústavný súd konštatuje, že pri naplnení zásady „iura novit curia“ mal okresný súd v tom čase vychádzať z platného a účinného právneho stavu. Tak by sa bol ihneď s uvedenou žiadosťou obrátil na obec P., ktorá v tom čase už vykonávala pôsobnosť stavebného úradu v režime delegovanej štátnej správy podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov.

Konanie v predmetnej veci ústavný súd kvalifikuje ako konanie vykazujúce prietahy relevantné z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy. Z predmetného súdneho spisu vyplýva, že na vzniku a pretrvávaní nepriaznivého a nežiadúceho stavu týkajúceho sa dĺžky konania vo veci vedenej okresným súdom majú rozhodujúci podiel viaceré nedostatky v činnosti tohto súdu, tak ako boli uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia. To viedlo k zbytočným prietahom v konaní. V okolnostiach posudzovaného prípadu ústavný súd taktiež konštatuje, že otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní (III. ÚS 14/00).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy i práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako je to uvedené v 1. bode výroku tohto nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol takéto rozhodnutie, preto ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v predmetnej veci konal bez zbytočných prietáhov (2. bod výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania a skutočnosť, že ústavný súd vo veci zistil porušenie základného práva.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu považuje za primerané priznať mu sumu 40 000 Sk (3. bod výroku nálezu).

Pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu požadoval celkovú úhradu trov konania v sume 36 476,60 Sk. Ústavný súd z predloženého vyčíslenia trov právneho zastúpenia zistil, že pri výpočte výšky trov konania vychádzal sťažovateľ zo záveru, že predmet konania pred ústavným súdom je oceneľný peniazmi. Ústavný súd sa nestotožnil s predloženým vyčíslením poukazujúc na skutočnosť, že predmet konania pred ústavným súdom nie je totožný s predmetom konania pred všeobecným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou JUDr. B. S. a advokátom JUDr. P. N. Advokátka JUDr. S. vykonala dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť). Advokát JUDr. N. vykonal dva úkony právnych služieb, a to prevzatie zastupovania a písomné podanie doručené ústavnému súdu 5. decembra 2007. Všetky úkony boli vykonané v roku 2007. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 17 822 Sk pre úkony v roku 2007), čo predstavuje za jeden úkon v roku 2007 odmenu v sume 2 970 Sk. K tejto sume ústavný súd pripočítal režijný paušál za štyri úkony právnej pomoci, a to štyrikrát 178 Sk. Trovy právneho zastúpenia teda predstavuje suma 12 592 Sk.

Ústavný súd nepripočítal k časti trov právneho zastúpenia znášaných sťažovateľom v dôsledku zastúpenia JUDr. S. daň z pridanej hodnoty, ktorá bola uvedená vo vyčíslení

predloženom spolu s ústavnou sťažnosťou, pretože súčasťou príloh ústavnej sťažnosti nebola fotokópia osvedčenia o pridelení identifikačného čísla pre daň z pridanej hodnoty. Ústavný súd tak nepovažoval za preukázané, či JUDr. S. bola v čase poskytovania právnych služieb sťažovateľovi platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Priznaná náhrada trov právneho zastúpenia spolu predstavuje sumu 12 592 Sk, pričom okresný súd je povinný zaplatiť ju tak, ako to je uvedené v 4. bode výroku nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2008